

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 8 augustus 2011 in zaak nr. 11/9584 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 1 maart 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling, mede voor haar minderjarige kind (hierna: het kind), om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; hierna: de staatssecretaris) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1. Bij besluit van 3 januari 2005 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Op 6 juni 2008 heeft de vreemdeling wederom een aanvraag ingediend om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Deze aanvraag is mede voor het kind, een zoon, ingediend. Bij besluit van 10 juli 2009 is deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 26 april 2010 in zaak nr. 09/25520 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Bij het besluit van 1 maart 2011 heeft de staatssecretaris de aanvraag opnieuw afgewezen.

2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase

nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

2.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een hernieuwde toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.4. Door met betrekking tot zowel de vreemdeling als het kind te oordelen dat de aanvraag van 6 juni 2008 een aanvraag is waarop het hiervoor vermelde beoordelingskader van toepassing is, heeft de rechtbank niet onderkend dat deze aanvraag voor zover die ziet op het kind een eerste aanvraag is.

3. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat dient te worden uitgegaan van het oordeel in haar uitspraak van 26 april 2010 dat de overgelegde documenten en de geboorte van het kind kunnen afdoen aan het eerdere besluit van 3 januari 2005, omdat deze uitspraak rechtens onaantastbaar is geworden.

Hiertoe betoogt de staatssecretaris, voor zover thans van belang, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 24 januari 2008 in zaak nr. 200705684/1 (JV 2008/133), dat de rechtbank, ondanks het feit dat tegen de uitspraak van 26 april 2010 geen hoger beroep is ingesteld, had moeten beoordelen of sprake is nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden.

3.1. De rechtbank heeft niet onderkend dat de rechter voormeld beoordelingskader ambtshalve dient toe te passen en dat de omstandigheid dat de voorgaande uitspraak van de rechtbank van 26 april 2010 gezag van gewijsde heeft verkregen, derhalve niet meebrengt dat zij daarbij aan die uitspraak gebonden was. De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop behoeven de overige grieven geen bespreking meer. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

5. De vreemdeling heeft aan de aanvraag waarop bij het besluit van 1 maart 2011 is beslist, ten grondslag gelegd dat zij als alleenstaande moeder die de zorg heeft voor een kind met een zwakke gezondheid, een reëel en voorzienbaar risico loopt om bij terugkeer in te worden onderworpen aan een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

strijdige behandeling in de vorm van seksueel geweld. In dit kader heeft zij de volgende documenten overgelegd:

- het algemeen ambtsbericht Burundi van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 september 2007;
- het rapport "Burundi: no protection from rape in war and peace" van Amnesty International van oktober 2007;
- het besluit van de staatssecretaris van 8 januari 2008, nr. 2008/01, houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: het WBV 2008/1);
- het rapport "Les violences contre les femmes au Burundi" van L'Action des Chrétiens pour l'Abolition de la Torture en L'Organisation Mondiale Contre la Torture van januari 2008.

5.1. Uit voormeld ambtsbericht, dat ook ten grondslag is gelegd aan het WBV 2008/1, en de door de vreemdeling genoemde rapporten kan niet worden afgeleid dat de positie van vrouwen in Burundi is verslechterd ten opzichte van de situatie zoals deze was ten tijde van het besluit van 3 januari 2005. Gelet hierop kunnen deze documenten niet worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen.

5.2. Uit de hiervoor onder 5 genoemde stukken volgt niet dat de geboorte van het kind en diens zwakke gezondheid relevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag voor zover deze ziet op de vreemdeling. Derhalve kunnen deze omstandigheden evenmin worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen.

5.3. Nu in hetgeen overigens is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts hetgeen is aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat het hier gaat om een geval als omschreven in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, is er voor toetsing van het besluit van 1 maart 2011, voor zover dit de vreemdeling betreft, geen plaats.

6. Zoals hiervoor onder 2.4 is overwogen, moet de aanvraag, voor zover deze ziet op het kind, aangemerkt worden als een eerste aanvraag. In beroep klaagt de vreemdeling dat de staatssecretaris bij de afwijzing van de aanvraag ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat van een schending van artikel 3 van het EVRM vanwege de medische situatie van het kind geen sprake zal zijn, aangezien blijkens het advies van het Bureau Medische Advisering van 28 september 2010 het uitblijven van een behandeling niet zal leiden tot een onomkeerbaar proces naar de dood.

Hiertoe betoogt de vreemdeling dat het kind bij gebrek aan geldelijke middelen feitelijk geen toegang zal krijgen tot de benodigde gezondheidszorg in Burundi.

6.1. Uit vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (onder meer het arrest van 27 mei 2008 in zaak

nr. 26565/05, www.echr.coe.int/echr) volgt dat uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

6.2. Niet in geschil is dat de ziekte waaraan het kind lijdt, zich niet in een stadium als hiervoor bedoeld bevindt. Uit de jurisprudentie van het EHRM kan niet worden afgeleid dat speculaties over mogelijke toekomstige belemmeringen van de toegang tot de noodzakelijke zorg van het kind mede betrokken moeten worden. In dit verband kan worden gewezen op de overwegingen 47 en 50 van voormeld arrest van 27 mei 2008 en de overwegingen 38 en 39 van het arrest van het EHRM van 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98 (www.echr.coe.int/echr). Uit het voorgaande volgt dat geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM, zodat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het beroep op artikel 3 van het EVRM niet kan slagen. De beroepsgrond faalt.

7. Het beroep is ongegrond.
8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 8 augustus 2011 in zaak nr. 11/9584;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

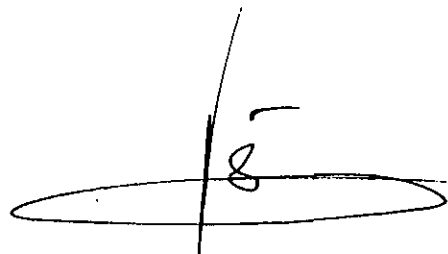
w.g. Snijders
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 december 2012

279

Verzonden: 14 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser